

(geboren Eemnes 14-05-1914, overleden 28-08-1980)  
Jo was groenteboer te Eemnes aan de Wakkerendijk  
208 bij het Dikke Torentje.

- Maria Margaretha, geboren 04-08-1920.  
Zij trouwde met Johannes Heek (geboren Eemnes  
18-03-1914), chauffeur van beroep.
- Jacobus Adrianus, geboren 01-02-1922, overleed  
Eemnes 09-04-1981. Jaap was huisschilder. Hij  
trouwde met Eva Oswald, geboren Maagdenburg  
Duitsland 24-07-1916.
- Jeanne, geboren 12-07-1923. Zij trouwde met Nico-  
laas Pienink, geboren Bussum 1919, timmerman.
- Alida, geboren 12-04-1926. Zij trouwde met Johannes  
Steenman, geboren Eemnes 28-01-1925, smid van beroep.
- Bernardus, geboren 04-02-1929 en overleden augustus  
1988. Hij trouwde met Cristina Emma de Bruijn (ge-  
boren Bussum 1929).  
Ben was ambtenaar.

Tot zover een overzicht van de familie Groen.

Ik beseft dat het niet compleet is en dat vooral over  
mijn grootvader, Bertus Groen, nog veel meer te vertel-  
len is. Daarom houd ik mij aanbevolen voor op- en aan-  
merkingen.

Harry van der Voort  
Wandelpad 62,  
1211 GP Hilversum.

In onze serie: 'Oude Eemnesser winkeltjes'

Mevrouw P.C. Raven-van 't Klooster vertelt.....

't Huis in de Kerkstraat van m'n man z'n moeder, Daat-  
je Nagel, die daar ook een winkeltje had, was erg oud.  
Het was van een oom of zo en die wilde het verkopen,  
maar zulke oude rommel, daar had mijn man geen zin in.  
Hij was timmerman, dus had er alle verstand van.  
Nee, dan kocht hij liever een stuk grond om daar zelf  
een huis op te laten bouwen. Zo gezegd, zo gedaan en  
zo ontstond het pand Wakkerendijk 11a, waar nu H. Stel-  
tenpool woont.



*Beeld van de Wakkerendijk in de zestiger jaren.  
In het midden, links van garage Beuk de winkel van Raven.  
Uiterst rechts een deel van het afgebroken huis van  
Drikus de Gooijer.*

In 1936 was het klaar en trouwden wij. Ik begon het kruidenierswinkeltje, maar moest het eerst helemaal opwerken, dus bleef mijn man timmeren bij Eggenkamp. Dat winkeltje was me wat in het begin. Grote zakken bonen, zout, suiker enz. werden naar boven gebracht, waarna je al die spullen weer in emmers naar beneden moest sjouwen om af te wegen en in zakken te doen. Vooral stroop afwegen als het koud was, was een heel karwei, want dan bleef zo'n klodder stroop steeds aan de lepel plakken. Want verwarming bestond natuurlijk nog niet.

Tegen de oorlog kwam m'n man me helpen. Het werd steeds drukker, je kreeg een gezin, stond voor je brood, dus toen moest het wel. Er was ook nog een broer van mijn man bij ons in huis gekomen. Zijn moeder was gestorven en je kon hem toch niet op straat zetten zei mijn man. Hij werkte wel als smid, maar ik moest toch z'n kleren

wassen. Hij had ook een grote hond en die hondharen mocht ik ook mooi opruimen.

Ja, zo ging dat vroeger.

In de oorlog zat je met die bonnen die je allemaal moest tellen en naar Baarn brengen, allemaal extra werk. Op woensdagmiddag ging m'n man altijd op de fiets naar de grossier in Hilversum om te zien of er nog iets te koop was. Levensgevaarlijk met al die Duitsers langs de Hilversumseweg. Soms hielden ze hem aan en haalden iets uit zijn mand, maar ze betaalden wel!

Eens had hij sigaretten op de kop getikt. We wilden ze eerst tellen en verdelen, dus we vertelden niemand iets. Kwam er toch een klant achter, kwaad dat ie was; hij kon ze wel vertrappen. Tot onder in de hel!

't Was hard werken hoor. De kinderen, 't huis schoonhouden, de winkel. 's Zondags deed ik altijd de was. Dan stond ik om 5 uur op, ging naar de schuur om 't wasfornuis op te stoken met papieren dozen uit de winkel, dat was goedkoop. Daar kookte ik dan de was op, daarna alles boenen op het wasbord en tot slot de hele was door de wringer te halen.

Wasmachines bestonden in die tijd nog niet.

Ook kwamen er op zondag vaak jongens sigaretten kopen bij ons. Werd ik op een dag gewaarschuwd, dat als ik wisselgeld ging halen, zij sigaretten uit de winkel pikten. Zelfs toen waren er al van die ondeugende jongens. Ik heb het ze wel verteld, ze zijn nooit meer teruggekomen.

Hetzelfde gebeurde ook met repen chocola, rolletjes rang en pepermunt, maar daar hebben we iets op gevonden. Toen de winkel weer verbouwd werd, zorgden we dat er een kier ontstond tussen de winkelbetimmering en de keuken. We legden neprolletjes op de toonbank en gluurden vanuit de keuken door de kier de winkel binnen. Dan kwamen die kwajongens binnen, renden naar buiten, maakten zo'n rolletje open..... en dan die gezichten als ze een rolletje hout vonden! Wij lachen.

M'n man was altijd druk met het ophalen van de boekjes, 't afwegen, de boodschappen weer wegbrengen enz.

Laat er op een dag iemand van achter aan de Wakkerendijk weten dat ze een half pond zout wil hebben. 'Dat





*Henk Raven Sr. met Henk Raven jr. bij de verbouwde winkel op Wakkerendijk 11a. Een opname van ± 1950.*

gaat niet' zei ik, 'm'n man is er niet'. Kwaad, kwaad dat ze was, 'k heb d'r nooit meer in de winkel gezien. Ja, zulke mensen had je er ook bij.

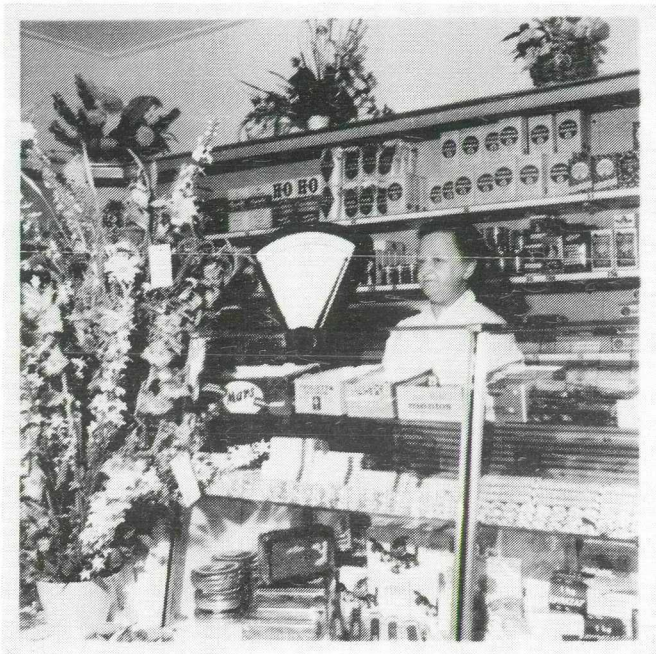
In de winter was het soms wel heel zwaar, zo'n volle mandfiets als het glad was. Lag er erg veel sneeuw dan moesten de kinderen helpen met de slee, als ze om half vier uit school kwamen. De doos met boodschappen werd dan op de slee gezet, één moest de doos vasthouden, de ander trekken. Kwamen ze thuis, dan moesten ze direct weer naar de volgende klant.

Mijn man was wel zo goochem, dat hij geen telefoon wilde hebben. De bestellingen deed hij wel per telefoon op het postkantoor. Als je geen telefoon had, konden ze je ook niet bellen voor een half pondje dit of dat, zodat je er 's avonds weer op uit moest.

Sommige mensen hadden wel twee of drie kruideniers. De één mocht dan elke week de koffie, suiker en bonen leveren. De tweede de zeep en het drop. De derde tenslotte de rest van de boodschappen.

Ja, zo ging dat vroeger.

M'n man heeft altijd alles op de fiets gedaan. Toen



*Mevrouw P.C. Raven- Van 't Klooster in haar winkel achter de toonbank Wakkerendijk 11a.*

zoon Henk in de winkel kwam en zijn rijbewijs haalde, kwam er pas een auto, een Opel Kadet.'

't Winkeltje is omstreeks 1970 gesloten. Henk ging bij 's lands grootste kruidenier die op de kleintjes past, werken en 't echtpaar Raven ging van hun dik verdiende rust genieten in hun prachtig huis aan de Laarderweg.

Enige tijd na de dood van haar man verhuisde mevrouw Raven naar de Waag, waar ze nog elke dag druk bezig is. Ze stoft, doet haar boodschappen, kookt elke dag, want voor twee dagen koken is niet gezond! Loopt, fietst, past op de kleinkinderen. Geweldig.

'Ik weet best wat werken geweest is', eindigt mevrouw Raven haar verhaal en 'Willem Mol zou altijd zeggen: 'je wordt er ook niet slechter van'. Zo is het.'

Henriëtte Liscaljet